

Çocuk ve Poyrazkuşu



Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Poyrazkuşu

Aysel Banu YAVUZAL



Her sabah çocuk kırmızı lastik çizmelerini giyip sahile koşardı. Tuzlu rüzgârı ve dalgaların çarpışını çok severdi. En çok da poyrazkuşlarını severdi. Parlak siyah-beyaz tüyleri, uzun turuncu-kırmızı gagaları ve parlak kırmızı gözleri vardı. Pembe bacaklarıyla kumda koşup gagalarını ıslak kıyıya daldırmalarını izlerdi.



Çocuğun annesi yanında, turkuaz hırkasıyla yürürdü. Atıştırmalıklar ve bir defter koyduğu hasır bir çantası vardı. 'Bak anne!' dedi çocuk, işaret ederek. 'Şunun bacağına küçük bir halka var.' Annesi gülümsedi. 'Bilim insanları onları böyle takip eder,' dedi. 'Poyrazkuşları kıyı kuşlarıdır ve yardımımıza ihtiyaçları var.' Çocuk, koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmış, başını salladı.



Bir sabah çocuk yeni bir şey fark etti. Bir çift poyrazkuşu, gelgit çizgisinin üstündeki kuru kumda sığ bir çukur kazıyordu. 'Ne yapıyorlar?' diye sordu. Annesi dizlerinin üstüne çöktü. 'Yuva yapıyorlar,' dedi. 'Poyrazkuşları yumurtalarını açık kumun üstüne bırakır. Onları saklayacak çimen ya da dal yoktur.' Çocuk kaşlarını çattı. 'Ama biri üstlerine basabilir!'



Çocuk her gün yuvayı izledi. Poyrazkuşu alçakta oturuyordu, siyah-beyaz tüyleri kumla kaynaşıyordu. Kırmızı gözleri sahili tarıyordu. Çocuk ayak izleri ve bir plaj topunun çok yakına yuvarlandığını gördü. 'Anne,' dedi, 'ziyaretçiler yuvayı bilmiyor. Yumurtaları görmeyebilirler.' Annesi başını salladı. 'İşte bu yüzden yuvalama alanlarının korunması gerekir,' dedi.



O akşam çocuğun aklına bir fikir geldi. 'Plaj tabelaları yapabiliriz!' dedi. 'İnsanlara yuvalama alanlarından uzak durmalarını söyleyen tabelalar.' Annesi gülümsedi. 'Harika bir fikir,' dedi. 'Birlikte boyayabiliriz.' Çocuk yeşil sırt çantasını almaya koştu. İçinden kâğıt ve pastel boyalar çıkardı. 'Bir poyrazkuşu çizeceğim,' dedi, 'böylece insanlar neye dikkat edeceklerini bilir.'



Ertesi gün bahçeye küçük bir masa kurdular. Annesi büyük bir tahta parçası yaydı. Çocuk uzun turuncu-kırmızı gagalı siyah-beyaz bir kuş boyadı. 'Bak anne!' dedi. 'Tıpkı gerçeğine benziyor.' Annesi özenli harflerle yazdı: LÜTFEN KUMA BASMAYIN — YUVALAMA ALANI. 'Bu, ziyaretçilerin anlamasına yardımcı olur,' dedi.



Her biri parlak bir resim ve net sözler taşıyan üç tabela yaptılar. Çocuk yuvadan uzağa bakan küçük bir ok boyadı. 'Böylece insanlar nerede yürüyeceklerini bilir,' diye açıkladı. Annesi her tabelaya bir kurdele bağladı. 'Bunlar göze çarpar,' dedi. Çocuk gurur duydu. Tabelaları kıyı kuşlarını korumaya yardımcı olacaktı.



Cumartesi günü plaj kalabalıktı. Aileler havlularını serdi, çocuklar kumdan kaleler yaptı. Çocuk ve annesi tabelaları patika boyunca taşıdı. 'Nereye koyalım?' diye sordu çocuk. Annesi gelgit çizgisinin üstündeki kumlu alanı işaret etti. 'Yuvalama alanının yakınına,' dedi. 'Ama çok yakına değil, kuşları rahatsız etmeyelim.'



Çocuk ilk tabelayı kuma çaktı. Pembe kovası olan bir kız durup baktı. 'Ne yazıyor?' diye sordu. Çocuk yüksek sesle okudu. 'Kuşlar yuva yaptığı için kuma basmamak gerektiğini söylüyor.' Kız başını salladı. 'Bilmiyordum,' dedi. 'Kardeşıme söyleyeceğim.' Çocuk gülümsedi. 'Teşekkürler!' dedi. 'Her küçük şey yardımcı olur.'



İkinci tabelayı patikanın yakınına koydular. Uçurtması olan bir adam okudu ve başını salladı. 'İyi fikir,' dedi. 'Uçurtmamı yuvadan uzak tutacağım.' Çocuğun annesi gülümsedi. 'Teşekkür ederiz,' dedi. Çocuk içini sıcak bir duygu kapladığını hissetti. İnsanlar dinliyordu. Poyrazkuşu yuvasında oturuyordu, güven içinde.



Sonra bir rüzgâr esintisi üçüncü tabelayı devirdi. Çocuk onu yakalamak için koştu. 'Olamaz!' dedi. 'Boya bulaşmış.' Annesi yanına çöktü. 'Endişelenme,' dedi. 'Düzeltebiliriz.' Hasır çantasından küçük bir boya kutusu çıkardı. Çocuk turuncu-kırmızı gagayı dikkatle yeniden boyadı. 'Yeni gibi oldu,' dedi annesi. Çocuğun yüzü güldü.



Güneş batmaya başlarken çocuk yuvalama alanına baktı. Poyrazkuşu yuvasının yanında duruyordu, kırmızı gözleri izliyordu. Çocuk el salladı. 'Seni güvende tutacağız,' diye fısıldadı. Annesi kolunu ona doladı. 'Bugün büyük bir fark yarattın,' dedi. Çocuk onun sıcak hırkasına sokuldu. Mutlu ve gururlu hissetti.



Haftalar sonra çocuk kumda koşan üç tüylü civciv gördü. Anne babalarını izliyor, usulca cik cik ediyorlardı. 'Yumurtadan çıktılar!' diye bağırdı çocuk. Annesi ellerini çırpı. 'Tabelaların onları korumaya yardımcı oldu,' dedi. Çocuk civcivlerin gagalarını kuma daldırmayı öğrenmelerini izledi. 'Çok tatlılar,' dedi. 'Ve güvendeler.'



Diğer insanlar da yardım etmeye başladı. Pembe kovalı kız arkadaşlarına yuvalama alanını anlattı. Uçurtmalı adam uçurtmasını çok uzağa uçurdu. Biri tabelalardan birine küçük bir bayrak ekledi. Çocuk gülümsedi. 'İnsanlar önemsiyor,' dedi. Annesi başını salladı. 'Sadece bilmeleri gerekiyordu,' dedi. 'Sen onlara plajı kıyı kuşlarıyla nasıl paylaşacaklarını öğrettin.'



Çocuk bir kütüğe oturup poyrazkuşu ailesini izledi. Anne baba kuş dimdik duruyordu, siyah-beyaz tüyleri parlıyordu. Önce tabelalara, sonra çocuğa baktı. 'Sanırım teşekkür ediyorsun,' dedi annesi. Çocuk güldü. 'Belki,' dedi. 'Ama teşekkür eden benim. Yardım edebildim.'



O günden sonra çocuk yuvalama alanlarını hep kontrol etti. Arkadaşlarıyla daha çok tabela yaptı. 'Bir çocuk büyük bir fark yaratabilir,' dedi annesi. Çocuk başını salladı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Biraz özen ve yardımla, sarı yağmurluklu küçük bir çocuk bile sevdiği kıyıdaki yaban hayatını koruyabilirdi.